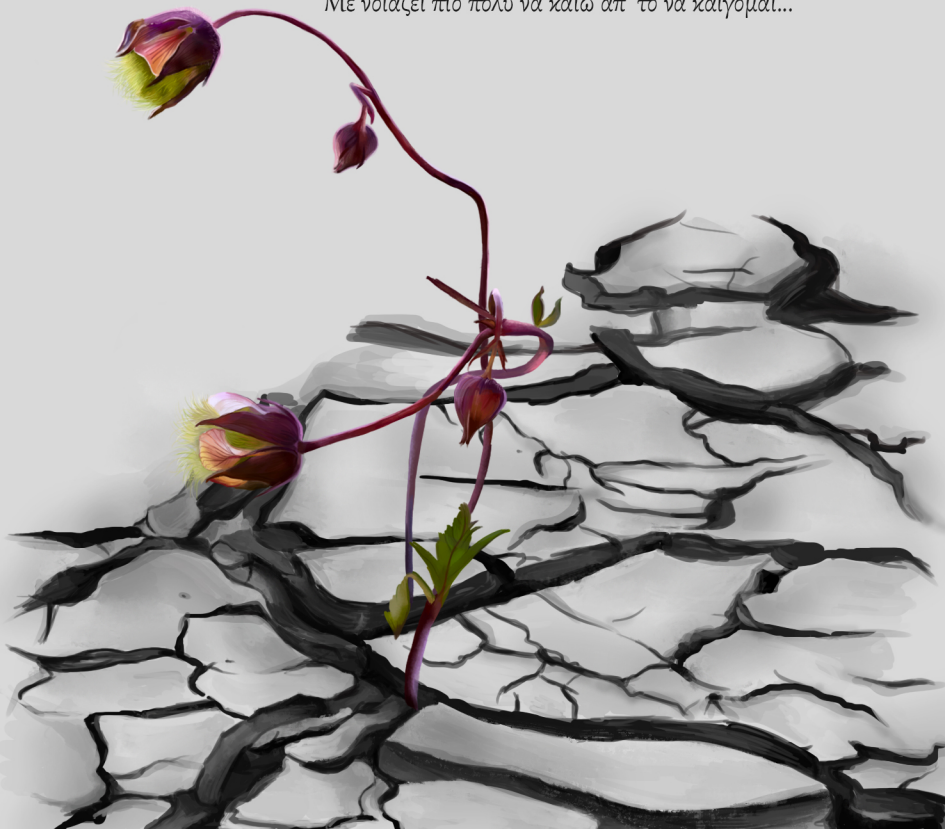

Το Κορίτσι

Χρήστος Κουλαξίζης & Κανελλία Τούντα

“Με νοιάζει πιο πολύ να βλέπω απ' το να φαίνομαι
Με νοιάζει πιο πολύ να καίω απ' το να καίγομαι...”

Γλαρόλυκοι

Στίχοιμα : Βασίλη

kutt.it/stixoima

Ευχαριστούμε πολύ τον Γιάννη Φαρσάρη από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη και την Μαλίνα για την πολύτιμη βοήθεια τους.

Ευχαριστούμε πολύ τους Στίχοιμα για την παραχώρηση των υπέροχων στίχων τους.

Αφιερώνουμε το βιβλίο στα προαναφερθέντα πρόσωπα, καθώς επίσης και σε όσους κι όσες νιώθουν πως αυτός ο κόσμος χρειάζεται μια αλλαγή.

Το παρόν μικροδιήγημα υλοποιήθηκε στα πλαίσια ενός "λογοτεχνικού παιχνιδιού" ανάμεσα σε δύο φίλους.

Γράφτηκε εναλλάξ, παράγραφο-παράγραφο, ωθώντας ο ένας τον άλλο προς την κατεύθυνση που φανταζόταν πως θα μπορούσε να πάρει, χωρίς να έχει οριστεί κοινή θεματολογία εξ αρχής και μη γνωρίζοντας το πως θα εξελιχθεί εν τέλει.

Στη "συνταγή" προστέθηκε μετέπειτα μια φίλη ακόμη, η οποία ανέλαβε να οπτικοποιήσει σκηνές της ιστορίας και το τελικό αποτέλεσμα έφτασε στα χέρια σας από τις ανεξάρτητες εκδόσεις Γλαρόλυκοι.

Η τελική μορφοποίηση έχει αλλάξει ελαφρώς, προς όφελος του σχεδιασμού του βιβλίου.

Καλή ανάγνωση!

Χρήστος Κουλαξίζης & Κανελλία Τούντα

"Το κορίτσι" (μικροδιήγημα)

Εικονογράφηση: Stef's Illustrations

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Εκδόσεις: Γλαρόλυκοι

Δεκέμβριος 2020, έκδοση 1η

Αντί προλόγου

Αν έρθουνε για 'μας, μη με ρωτάς τι κάνουμε
Θα έρθεις, θα με πάρεις αγκαλιά και θα πεθάνουμε

Ήταν κάποτε ένα κορίτσι. Το όνομά της δεν έχει σημασία. Το χρώμα των μαλλιών της δεν έχει σημασία. Το σχήμα των ματιών της δεν έχει σημασία. Σίγουρα είχε ένα τεράστιο χαμόγελο και μια πραγματικά μεγάλη καρδιά – αλλά πιθανότατα ούτε αυτά έχουν σημασία. Ήταν απλά ένα κορίτσι.

Κι έτσι ζούσε τη ζωή της. Ως ένα απλό κορίτσι. Σπούδασε, πήρε πτυχίο, έκανε παρέες, έπιασε δουλειά και η καθημερινότητά της απέκτησε μια ρουτίνα την οποία είχε αποδεχθεί. Δεν ήταν απαισιόδοξη ή αισιόδοξη. Δεν ήταν άνθρωπος χωρίς ουσία, απλά η ζωή της ήταν ουδέτερη, γκρίζα.

Οι γονείς της ήταν, θα έλεγε κανείς, εξίσου απλοί άνθρωποι. Ζούσαν μέρα τη μέρα προσπαθώντας να προσφέρουν στη μοναχοκόρη τους όσα περισσότερα μπορούσαν, μιας και στα μάτια τους δεν ήταν ποτέ “ένα απλό κορίτσι” - κι ας μην ήταν και τόσα πολλά αυτά που κατάφερναν τελικά.

Εργάζονταν σκληρά, πλήρωναν τους φόρους τους, είχαν τα καβγαδάκια τους και η ζωή

συνεχιζόταν με τα όνειρα και τις προσδοκίες μιας μέσης οικογένειας: να δουν το παιδί τους ευτυχισμένο με όποιον τρόπο εκείνη θέλει, ευχόμενοι βέβαια πάντα κρυφά, η ευτυχία της να σημαίνει γάμο και παιδιά.

Κι εκείνη όντως μια παρόμοια ζωή ονειρευόταν για τον εαυτό της.

Μα τα όνειρα άρχισαν ν' αλλάζουν σιγά-σιγά για όλους. Ξεκινώντας από εκείνη τη μέρα που άκουσαν το έκτακτο δελτίο στις ειδήσεις:

“Έκτακτο δελτίο! Σοκαριστικές εικόνες από το κέντρο της Αθήνας. Μέχρι στιγμής, δε γνωρίζουμε εάν υπάρχουν θύματα. Η αστυνομία κάνει λόγο για τη σύλληψη ενός νεαρού κοριτσιού”.

Το αίμα πάγωσε στις φλέβες τους. Τα μάτια τους ορθάνοιχτα παρακολουθούσαν τις εικόνες να εναλλάσσονται. Οι λέξεις του δημοσιογράφου αντηχούσαν στο κεφάλι τους βαριές, διάσπαρτες και μπερδεμένες με την ενοχλητική φλυαρία περιπολικών κι ασθενοφόρων.

Πέρασαν σχεδόν 5 λεπτά μέχρι να καταφέρουν να στρέψουν το κεφάλι και να κοιταχτούν σαστισμένοι μεταξύ τους. "Δεν μπορεί να 'ναι αλήθεια..." ψέλλισε η μητέρα της.

Μήπως δεν ήταν τόσο σοβαρό; Μα ήταν! Ήταν τόσο σοβαρό και καμία εκλογίκευση δεν το έκανε λιγότερο οδυνηρό. Καμία ελπίδα δεν άλλαζε το γεγονός.

Η είδηση που άκουσαν ήταν εκείνη όπου θ' άλλαζε βήμα-βήμα τη ζωή της οικογένειας και κυρίως τη ζωή εκείνου του κοριτσιού. Του κοριτσιού που αναγνώρισαν απ' τα μάτια πίσω απ' την μπαλακλάβα. Του κοριτσιού που έβγαλε το πολύχρωμο φουστάνι και μαυροφορέθηκε με τζιν, φούτερ και άρβυλα. Του κοριτσιού που ήταν η κόρη τους, μα και μια ξένη συνάμα.

Στεκόταν περήφανη μπροστά απ' το φλεγόμενο κτήριο και μπορούσαν να διακρίνουν σχεδόν ξεκάθαρα ένα σαρδόνιο γέλιο πίσω απ' το μάλλινο ύφασμα που έκρυβε το πρόσωπο της. “Κάνουμε λάθος, δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορεί να είναι αυτή!! Τι συμβαίνει...;”

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

- Γαμώτο! Νόμιζα πως είχα καλυφθεί καλά! Νόμιζα πως είχα χρόνο να σας εξηγήσω, είπε σιγανά η κόρη.

- Τι να μας εξηγήσεις παιδί μου; Τι είναι αυτά που λες; Τι έκανες εσύ εκεί; Γιατί; , ρώτησε ο πατέρας με απογοήτευση και θυμό ταυτόχρονα.

- Γιατί; Ρωτάς “γιατί” στις μέρες μας; Στον κόσμο που ζούμε; Αλήθεια; Το πώς “έμπλεξα” με αυτούς τους ανθρώπους, να το καταλάβω. Το πώς βρήκα εγώ την δύναμη να κάνω κάτι τέτοιο, το δέχομαι. Τ’ ότι δεν με είχατε ικανή για τέτοιες πράξεις, το θεωρώ λογικό. Αλλά “γιατί”; Αλήθεια;

Τα λόγια της εκτοξεύονταν ανάμεικτα με οργή και δάκρυα πίσω απ' τα κάγκελα του κρατητηρίου και χτυπούσαν σαν πέτρες τους γονείς της.

Όλα όσα ήξεραν, όλα όσα νόμιζαν, ήταν ένα ψέμα. Τίποτα δεν ήταν “απλό και γκρίζο” πια.

Ο κόσμος τους είχε πάρει φωτιά και έκαιγε εντονότερα απ' τη φωτιά που μόλις είχε κατασταλεί στο κτήριο της βουλής. Πόσοι άνθρωποι να έχασαν τη ζωή τους άραγε; Πόση ιστορία να έλιωσε στις φλόγες; Και η μοναχοκόρη τους - το μοναδικό άτομο που συνελήφθη - να συνευθύνεται γι' αυτό; Πώς θα το αντέξουν...;

Ο πατέρας ένιωσε την καρδιά του να σπάει, τα πόδια του άρχισαν να τρέμουν. Τα πάντα σκοτείνιασαν και σωριάστηκε καταγής. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια του, βρισκόταν πλέον στο σαλόνι του σπιτιού τους... μα πώς;; Πότε επέστρεψε; Ποιος τον έφερε; Πού ήταν η σύζυγός του;

Μέσα σε απόλυτη σύγχυση, άκουσε το κουδούνι της πόρτας να χτυπάει. Καθώς πήγαινε προς την πόρτα το μυαλό του άρχιζε να καθαρίζει και μαζί με αυτό και οι υπόλοιπες αισθήσεις.

Άρχισε να συνειδητοποιεί πως στο βάθος ούρλιαζαν σειρήνες, ακούγονταν εκκωφαντικοί κρότοι, κλάματα, συνθήματα και κραυγές. Πολλές κραυγές...

Άνοιξε την πόρτα και κόντεψε να μην αναγνωρίσει τη γυναίκα του, ήταν βρώμικη, η έκφρασή της ήταν σκληρή, τα ρούχα της ήταν κουρέλια και πάνω της ακουμπούσε τραυματισμένη μια γυναίκα... η κόρη του!

Μα τι συνέβη; Πού πήγε όλος αυτός ο χαμένος χρόνος; Και πόσος είναι ο χρόνος που πέρασε;

Πολλά αναπάντητα ερωτήματα αλλά αυτό που πραγματικά είχε σημασία εκείνη τη στιγμή, ήταν να φροντίσει την οικογένειά του. Τις κάθισε στον καναπέ και έτρεξε στο μπάνιο να φέρει βρεγμένες πετσέτες. Κοντοστάθηκε στον καθρέφτη, κοίταξε το πρόσωπό του.

“Τι διάολο συμβαίνει;” αναρωτήθηκε φωναχτά.

Αποφάσισε πως μπορούσε να περιποιηθεί τους ανθρώπους του και να ρωτήσει ταυτόχρονα. Δεν φαινόταν να υπάρχει χρόνος για χάσιμο άλλωστε:

- Γυναίκα τι συμβαίνει; Πώς βρέθηκα εδώ;

- Αγάπη μου, είπε η γυναίκα του με τόσο ήρεμη φωνή που του έκανε εντύπωση καθώς ερχόταν σε απόλυτη αντίθεση με όσα συνέβαιναν έξω, το τελευταίο που θυμάσαι είναι όταν ήμασταν στο κρατητήριο, έτσι δεν είναι; Αφού έχασες τις αισθήσεις σου κάποιοι από τους συμμάχους της μικρής μπήκαν μέσα κι εναντιώθηκαν κατά των αστυνομικών για να την ελευθερώσουν!

Ένας από αυτούς σ' έφερε σπίτι για να μην τραυματιστείς κι εγώ έμεινα πίσω για το παιδί. Αυτό έγινε πριν 6 ώρες. Ήρθε ο γιατρός μας και σου έδωσε ένα ήπιο ηρεμιστικό για να συνέλθεις σιγά-σιγά από το σοκ.

- Δεν το πιστεύω. Και το παιδί το άφησαν ελεύθερο;

- Όχι ακριβώς... Το ζήτημα πήρε μεγάλες εκτάσεις. Εμείς την ελευθερώσαμε!

Η “τρομοκρατική” κίνηση, τώρα χαρακτηρίζεται ως “ηρωική”. Φάνηκε να είναι αυτό που χρειαζόταν ο λαός για να ξεσηκωθεί. Μια μεγάλη έκρηξη. Μια μεγάλη πράξη. Μια αλλαγή.

Η κόρη παίρνει βιαστικά τον λόγο διακόπτοντας τη μητέρα της:

- Το “μαγειρεύαμε” χρόνια μπαμπά. Αυτός ο κόσμος έπρεπε ν’ αλλάξει. Κι αποφασίσαμε να κάνουμε εμείς την αρχή. Κάψαμε το σύμβολο της υποτιθέμενης δημοκρατίας τους. Προκάλεσαμε μια σειρά από αλυσιδωτές αντιδράσεις που μας οδήγησαν σε αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Μας φοβούνται πια μπαμπά. Κερδίζουμε! Οι τύραννοί μας “έφυγαν νύχτα” για να μην τους πιάσουμε. Έχουν μείνει μόνο οι δυνάμεις καταστολής αλλά τους υπερνικάμε, είμαστε πολλοί περισσότεροι, πολύ δυνατότεροι και πολύ πιο αποφασισμένοι.

- Και μετά; Τι θα γίνει αγάπη μου μετά; Πώς θα ζήσουμε;

- Ελεύθεροι μπαμπά. Θα ζήσουμε ελεύθεροι. Έχουμε μια ευκαιρία να επιλέξουμε σωστά αυτή τη φορά. Να οικοδομήσουμε την Ουτοπία.

- Κι αν αποτύχουμε;

- Θα το πάμε απ' την αρχή μπαμπά. Θα κάψουμε ξανά τα λάθη μας και θα το πάμε απ' την αρχή. Το αύριο θα είναι φωτεινότερο, αλλά μόνο αν το επιλέξουμε. Είναι η σειρά μας να αποφασίσουμε για το μέλλον μας. Θα ευτυχίσουμε ή θα πεθάνουμε προσπαθώντας.

ΚΟΙΤΑ
ΠΟΣ ΧΥΝΕΤΑΙ
ΤΟ ΑΙΜΑ ΑΠ' ΤΗΝ
ΟΘΟΝΗ ΣΟΥ,
ΕΣΥ ΚΟΙΤΑΣ
ΚΙ ΑΥΤΟΙ ΣΕ ΠΝΙΚΟΥΝ
ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΣΟΥ!
ΣΤΙΧΟΙΜΑ

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Χρήστος Κουλαξίζης

koulaxizis.gr

Κανελλία Τούντα

kanellia.blog

kanellia.gr

Stef's Illustrations

facebook.com/stefsillustration

instagram.com/stefs.illustrations

Ανοικτή Βιβλιοθήκη

openbook.gr

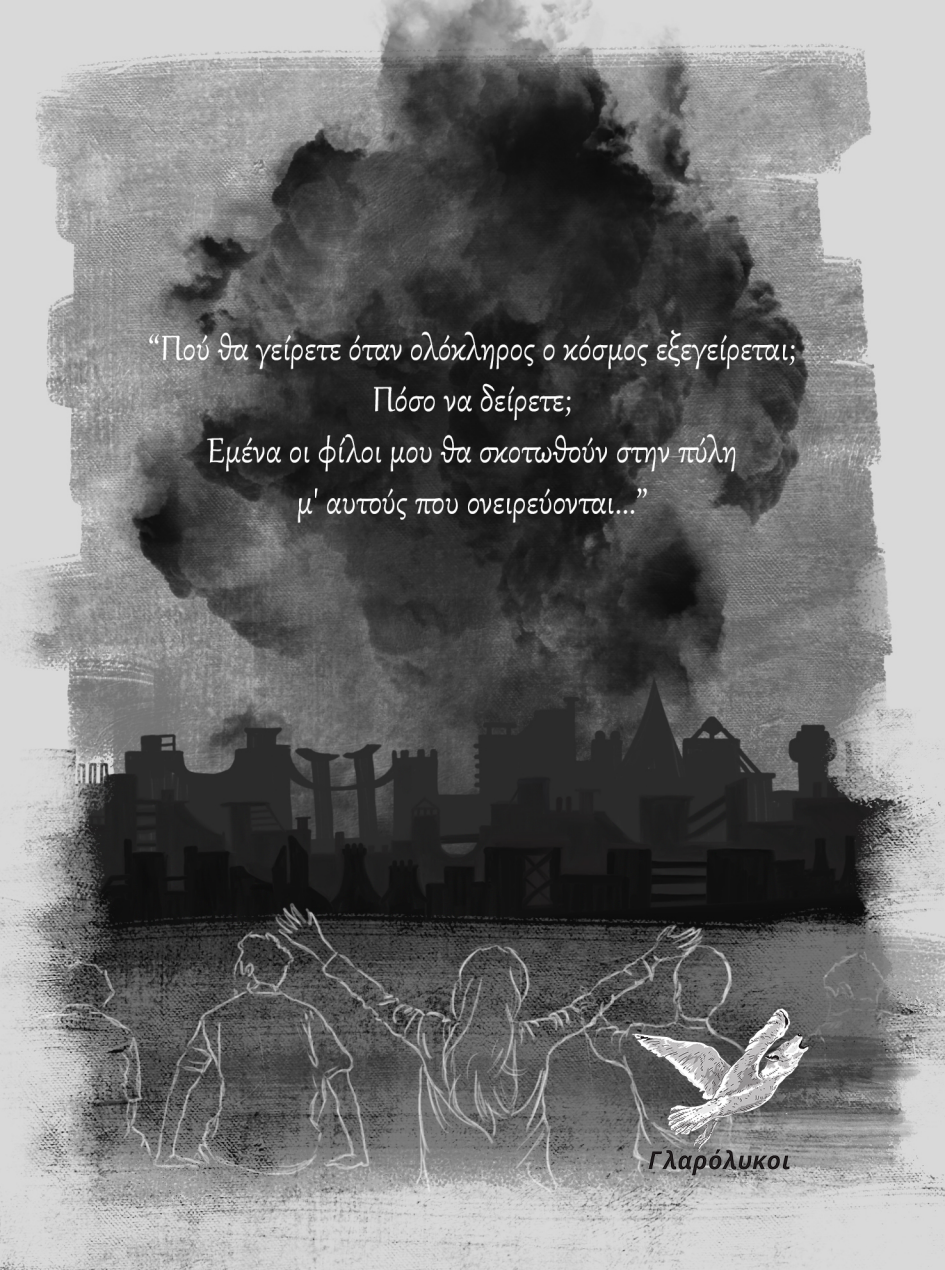
Στίχοιμα

fb page: [Stixoima](https://facebook.com/Stixoima)

youtube.com/StixoimaOfficial

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

“Πού θα γείρετε όταν ολόκληρος ο κόσμος εξεγείρεται;
Πόσο να δείρετε;
Εμένα οι φίλοι μου θα σκοτωθούν στην πύλη
μ' αυτούς που ονειρεύονται...”

Γλαρόλυκοι